

Carrer Portal Nou, 7 - GIRONA
Tel. 972 22 50 44
www.cinematruffaut.com
a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA

LES DISTÀNCIES

Espanya, 2018

Direcció: Elena Trapé

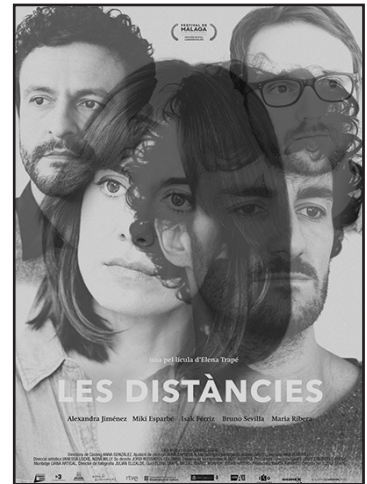
Intèrprets: Alexandra Jiménez, Miki Esparbé, Isak Férriz, Bruno Sevilla

Durada: 99 min

Gènere: drama

Idiomes: català i castellà

Data d'estrena: 07/09/18

Retrat generacional a Berlín

Fa 8 anys, Elena Trapé va debutar en la direcció amb *Blog*, una pel·lícula que feia un retrat agosarat i formalment innovador d'un grup d'adolescents, amb els seus desitjos, els seus codis de comunicació i les seves incerteses vitals. El més interessant de l'òpera prima de Trapé era la seva capacitat d'integrar en el propi relat fílmic la forma de comunicar-se d'aquell grup. Tot i que en el seu moment va ser una mica incompresa, vista amb la perspectiva d'aquests vuit anys, *Blog* és no només un retrat d'una edat vital fonamental sinó també una pel·lícula pionera, en certa forma avançada al seu temps, perquè intuïa ja perfectament l'impacte que la tecnologia i les noves eines digitals tindria en la nostra forma de relacionar-nos i comunicar-nos.

Vuit anys després, Trapé ha triat novament la temàtica del retrat generacional per la seva segona pel·lícula. En aquest cas, el retrat d'una edat que li és molt més propera -la de l'edat adulta entre els 35 i els 40 anys- i amb la que una bona part dels espectadors es podran sentir molt identificats. Gran triomfadora al Festival de Màlaga -on va guanyar el premi a la millor pel·lícula, la millor direcció i la millor actriu per Alexandra Giménez-, s'ha convertit ja en la gran favorita pels premis Gaudí d'aquest any i en una de les candidates més ben situades pels premis Goya. Sota una aparent simplicitat, *Les distàncies* és un film que apunta i suggereix aspectes fonamentals d'aquest generació, a la que van preparar socialment per triomfar però a la que la realitat ha tenyit de gris una part de les expectatives generades.

Escrita a sis mans per la mateixa Trapé en col·laboració amb Miguel Ibáñez i Josan Hatero, *Les distàncies* segueix l'esquema d'algunes pel·lícules emblemàtiques, com *Los amigos de Peter* de Kenneth Branagh o *Reencuentro* de Lawrence Kasdan, tot i que despullada del component de fons molt més dramàtic d'aquests dos films. El punt de partida és un detonant que és l'excusa perfecta per situar els personatges en aquest encreuament vital del que parlàvem abans: un grup de quatre amics de la Universitat viatja de Barcelona a Berlín per donar-li una sorpresa al seu amic Comas (Miki Esparbé), un company que fa dos anys que s'ha traslladat a viure a la capital alemanya. Però el retrobament no serà exactament com havien previst i

posarà de manifest la separació entre el que van viure junts quan eren companys d'estudis i com ha estat la vida i evolució de cadascun des de llavors.

És curiós que Berlín torni a ser l'escenari d'una altra pel·lícula catalana essencial, després que ja ho fos de *Julia Ist*, la pel·lícula d'Elena Martín que va ser una de les sorpreses de la passada temporada cinematogràfica. Per la proposta de Trapé no és tan important l'espai concret com l'oportunitat de situar els seus personatges en un espai geogràfic i vital diferent, que els posa en un context desconegut, fora dels espais de la rutina i el confort. Això facilita que el despulament psicològic i vital dels personatges flueixi d'una manera més àgil i natural, concentrant en un cap de setmana tot allò que en realitat es pot haver estat gestant durant molts anys.

A partir d'aquest retrobament forçat, a poc a poc anem descobrint que ni els personatges són exactament qui diuen ser, que les il·lusions i una certa idealització han estat devorades per la realitat quotidiana i que la majoria dels somnis no s'han complert. Tot el contrari, han generat una certa frustració vital quan s'adonen que "el que volíem o ens proposàvem ser" en la nostra joventut no es correspon amb "qui som" en la nostra edat adulta. Per transmetre'ns tot això, *Les distàncies* excel·leix en un treball de guió extremadament depurat, amb esplèndids diàlegs, però amb la capacitat sempre que tot flueixi amb naturalitat, amb aparença d'espontaneïtat. És una pel·lícula sincera, directa i reveladora. I a aquest treball no hi és aliè un magnífic planter d'actors, amb especial menció per Alexandra Giménez, però també per Miki Esparbé -en el paper més ingrat de la pel·lícula- i per la resta de l'equip artístic.

Paco Vilallonga
Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona